

אפריל - מאי 2009, מחיר 69 ש"ח, כאילת 59.7 ש"ח

BVD

בניין ודיוור

שירותי ייעוץ אדריכלות

בית הקונכייה ביפן

הפקה של בניין ודיוור:
דירת גרוש

יהודה פוליקר
מצייר

רון ארד
בפאריס

כסלים
צומחים
בארסוק

גיליון
121

מאת: ג'וליה פון מילוס
צילום: חואן היטרוס
אדריכל: סטיב בלאץ
סטיילינג: מריאנה רפופורט

איך הפך מקום, שנחשב למכוער
ועמד למכירה חודשים רבים, שקונים
פוטנציאליים התעלמו ממנו, לדירה
מסוגנת ומעניינת?

לופט ברטרו

[1]

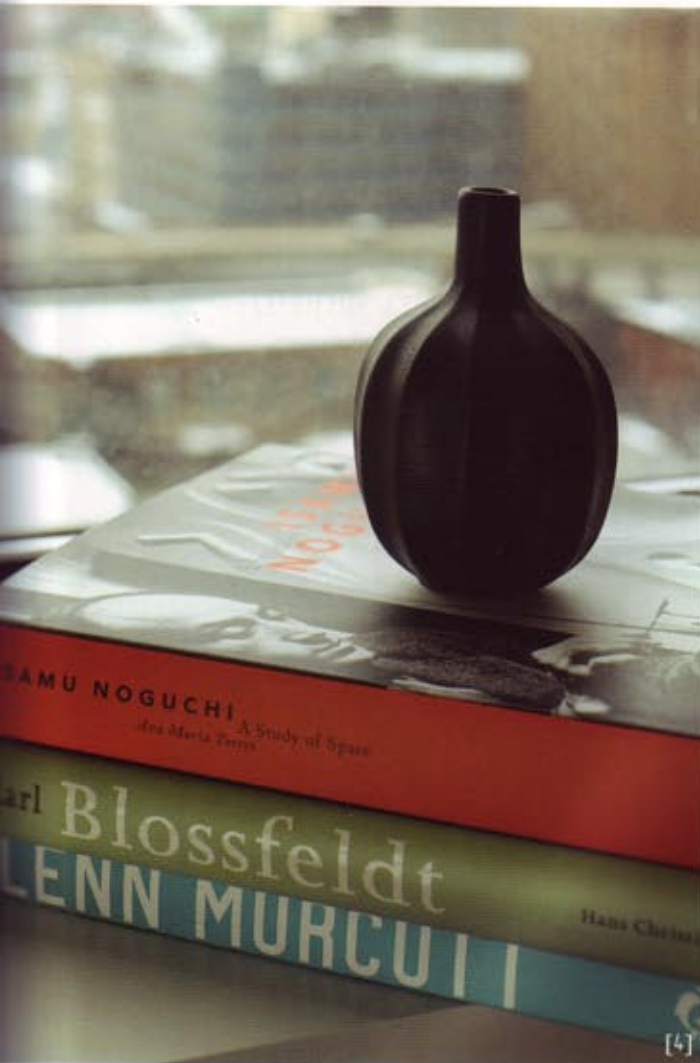
[2]

1. שולחן אוכל בעיצובו של בלאך ושותפיו, אנטוניו פיו סארצינו, עשוי מסיבי פחם ועליו זכוכית עבה, המונחת על עריסת מלדת אל חלד, ואליו הותאמו כסאות קלאסיים. 2. קיר העץ, שמשמש גם כרהיט בזכות עצמו, מעורר סקרנות לראות מה נמצא מאחוריו.

הדירה ממוקמת בבניין תעשייתי ישן משנות ה-20 של המאה שעברה, הנמצא ב-Garment District, אזור האופנה של מנהטן. במקור שימש החלל, שגודלו 90 מ"ר, בית מלאכה נצלני לייצור בגדים. בשנות ה-80 של המאה שעברה הוסכו הקומות העליונות בבניין לדירות מגורים, ונמכרו במהירות. הדירה הזאת איבדה את קסמה אחרי שהבעלים הראשונים שלה ניסה להפוך אותה לדירה מסורתית בעלת חדרים סגורים רבים. היא נחשבה מכוערת, וקונים פוטנציאליים התעלמו ממנה. כשסטיב בלאך, מניו יורק, ראה את הדירה לראשונה, הוא מיד רצה בה. "היו כאן חדרים ודלתות, קירות ושיפועים. נעשו כמעט כל הטעויות במקום הזה. לכן הדירה נראתה כל כך עלובה, 'נזכר בלאך'. אבל אני התאהבתי בה ממבט ראשון כי ראיתי את הפוטנציאל שטמון בה". מפתיע, שכן מדובר באתגר לא קטן, אך כאשר מתברר, שהרוכש הוא אדריכל, ההפתעה מצטמצמת.

3. חדר העבודה משמש כמעבר בין אזור האירוח לחדר השינה. 4. "בלגן מאורגן" מאפיין את הקו המאוד אישי של בעל הבית שהוא גם האדריכל. 5. למרות חסרונם של אלמנטים טקסטילים יש תחושה של חמימות הנובעת משילובי פריטים, כאילו במקרה, ואוספים של פריטים אותם ליקט הבעלים בעולם.

הדירה איבדה את קסמה אחרי שבעליה הראשון ניסה להפוך אותה לדירה מסורתית, רבת חדרים סגורים

הדבר הראשון שעשה בלאץ, לאחר הקנייה, היה להחזיר את הדירה למצבה המקורי. הוא הבין מיד, שהעיצוב שיהלום את המקום, מחייב אותו להשאיר את סגנון הלופט, ולהימנע מחדרים סגורים. "החלטתי שצריך להכניס כאן רק כמה אלמנטים פשוטים, אבל חזקים", הוא אומר.

כדי ליצור את חדר השינה ההכרחי, ולהפוך את המקום לחלל מגורים פרקטי, ולא רק אסתטי, בנה בלאץ קיר עץ, המפריד את אזורי האירוח מאזור השינה, מבלי להקטין את החלל. בניגוד לקיר רגיל, הקיר שבנה אינו מגיע עד התקרה, ומאפשר כניסה משני הצדדים, כך שהחדר שמאחוריו נראה לעין, וגורם לחלל להיראות גדול יותר, מסביר האדריכל, "הקיר נראה כמעין רהיט, הניצב בפני עצמו".

אל חדר השינה הקטן חודר אור דרך חלונות גדולים, שדרכם נשקף נוף ניו-יורקי עוצר נשימה. כיסא גדול ולבן, מרופד בכריות ולצדו שולחן צד, בפנינת החלון, ממיינים לבלות שעות רגועות בקריאה.

מעברו השני של החדר המרכזי השתמש בלאץ באותו רעיון של קיר חופשי, כדי לציין את אזור המטבח מימין ואת המסדרון, המשמש כחדר הלבשה ומוכיל לחדר האמבטיה, משמאל. "החדר הפרטי ביותר הוא חדר האמבטיה. הוא היחיד שיש לו דלת", אומר סטיב. אור היום חודר פנימה מבעד לשני חלונות, ומדגיש את הבד' של האריחים והאמבטיה, המשתלב בצבע הצפחה הכהה של המשטחים.

[5]

[7] [6]

[9] [8]

[11]

[10]

6. תקריב לאחד מצדי השולחן שבפינת האוכל. 7. חזותם המסורתית מאוד של ארונות המטבח והדלפקים נשמרה על ידי השימוש בעץ לבן פשוט. משטחי העבודה עשויים מאבן צפחה. ודווקא במטבח יש שטיח קילים על הרצפה. 8,11. חדר האמבטיה. החדר היחיד בבית שיש בו דלת. עיצוב הפנים, הכמעט שמרני, של החדר נוצר ויוצר באיטליה. 9,10. בפינת הקריאה שבחדר השינה, כיסא וינטאג' שרופד מחדש בבד פשתן גס. על הקיר תלויות יצירות אמנות שהן תערובת של אמנות רחוב שקנה או קיבל האדריכל מחסרי בית ומחברים ברחבי העולם. מהחלון נשקף נוף אורבני אפור.

עיצוב הפנים מוכיח, שאפשר ליצור שילוב בעל טעם וסגנון, מבלי להוציא כסף רב

גם בנוגע לרצפה שמר סטיב על פשטות. הוא הסיר את השטיח, שהודבק בכל הדירה, החזיר לחיים את הרצפה המקורית, ופשוט צבע אותה בגוון כחול-אפור.

בחירת עיצוב הפנים של סטיב מוכיחה, שאפשר ליצור שילוב בעל טעם וסגנון, בלי להוציא כסף רב. רעיונות ברורים, הנובעים מכישרון ומטעם משובח, יכולים בקלות לפצות על כך. הרהיטים בסלון הם מבחר של ישן וחדש, שהבעלים מצא לכל פריט את המקום הראוי. טעמו המיוחד והמגע שניחן בו הביאו להרמוניה צבעונית עם הרצפה הכהה.

השילוב בין הרהיטים השונים יוצר רושם כאילו נבחרו בקפידה מתוך אוסף יקר של רהיטי מעצבים, אך למעשה, הספה היא שריד משנות ה-50, שעמדה בסלון של הוריו, ונזקקה רק לריפוד מחדש. מבט מקרוב באוסף כיסאות העץ, המרופדים בבד טורקזי, חושף סיפור כמעט הזוי על כיסא מהזבל, שארבע שנים לאחר כך הושלם בכיסאות זהים, שנמצאו בחנות עתיקות.

בלאץ, עיצב בעצמו חלק גדול מן הריהוט: המיטה, הספסל בחדר ההלבשה, הספסל במטבח וכמה שולחנות. אך נקודת השיא, היצירה המיוחדת מכולן, היא שולחן האוכל הגדול, שיצר יחד עם שותפו לעסקים, אנטוניו פיו סרצ'ינו, בסטודיו שלהם, archLAB. על עיצוב השולחן הזה זכה בפרס. לבלאץ יש חוש לרעיונות לא קונבנציונאליים, אך מסוגננים, והשולחן נוצר כדי לשקף עיצוב ניסיוני שכזה.

השולחן עשוי מסיבי פחם, ולכן הוא דק מאוד וקל משקל. באמצעות העיצוב המיוחד, המזכיר שלד של יונה, הוא מסוגל לשאת את משקלן של פלטת עץ הובנה כהה, שמעליה פלטת זכוכית עבה. כיסאות הווינטג', העשויים מעץ דומה, משתלבים עם השולחן.

12. אלמנט קיר העץ חוזר בחדר השינה ועוזר להפריד אותו מאזור האירוח.
13. האדריכל סטיב בלאץ.
14. מבט מהחלון לעבר אזור האופנה של מנהטן.

האדריכל הבין, שהעיצוב שיהלום את המקום, מחייב אותו להשאיר את סגנון הלופט, ולהימנע מחדרים סגורים

סטיב, שהוא גם טבח נלהב, מתייחס למטבח כאל לב הבית. אזור ישיבה קטן, שבו ספסל מרופד ומזמין ועליו כריות מרוקאיות צבעוניות. "המטבח נחמד מאוד", מאשר סטיב, "אנשים יכולים לשבת במטבח ולדבר אתי בזמן שאני מכשל. גם בקיץ, כשאני מארח הרבה לברביקיו, אפשר פשוט לפתוח את החלונות, ולהעביר את האוכל החוצה". הניגוד בין דלפקי המטבח והארונות הלבנים, לבין השטיח הטורקי והכריות המרוקאיות, מוסיף נופך אוריינטלי לסביבה המינימליסטית.

האדריכל ממשיך לשנות דברים ולפתח רעיונות חדשים. אף על פי שהדירה הייתה מכוונת ביותר כשראה אותה לראשונה, הוא מצא בה בדיוק את מה שחיפש מלכתחילה. רק אחרי שאיש לא הראה אפילו עניין קלוש בדירה, נוצר עבור סטיב הסיכוי לקנות אותה, והוא קידם את האתגר בברכה: "מכיוון שזה ביתי הפרטי, זו הייתה גם הזדמנות בשבילי להתנסות ולהשתמש בדירה כמעין מעבדה. במובן מסוים הפכתי את הדירה לחלון ראוה שלי", הוא אומר. מבט קצר סביב מוכיח שהניסיון עלה יפה. ■